

ת"פ 41953/01/16 - מדינת ישראל נגד מגד בדר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 41953-01-16 מדינת ישראל נ' בדר(אסיר)
תיק חיצוני: 8671/2016

לפני	כבוד השופט מוחמד עלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מגד בדר (אסיר)

החלטה

בבקשה שלפניי מבקשת המאשימה להורות על חילוט כלי-רכב (משאית), ששימש לביצוע עבירות של פריצה וגניבה. הבעלים או המחזיק של המשאית אינם ידועים; האם קיימת סמכות לחלט את המשאית? ואם כן - באילו תנאים? אלה השאלות שעומדות במוקד החלטה זו.

רקע עובדתי וההליכים עד כה

1. ביום 22.8.2016 ניתן גזר דין נגד הנאשם לאחר שהורשע בביצוע עבירות של סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407(ב) בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; זיוף סימני זיהוי של רכב לפי סעיף 413ט לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין; והסתייעות ברכב לעבור עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: **פקודת התעבורה**). על הנאשם הושתו עונשים הכוללים מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.1.2016 הנאשם ומוסא ראדי (להלן: **מוסא**), תושבי מזרח ירושלים, יחד עם שמונה אנשים אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: **האחרים**), קשרו בירושלים קשר להתפרץ לעסק במושב גורן (להלן: **העסק**), השייך ל**מתלון** ולגנוב מתוכו רכוש רב. במסגרת הקשר ולשם קידומו, סוכם כי תפקידם של הנאשם ומוסא במזימה העבריינית יהיה לאבטח את מימוש הגניבה, לתצפת, ולפתוח את הציר למשאית הנושאת מספר רישוי 15-377-44 (להלן: **המשאית**), אשר עליה יועמס הרכוש שייגנב. כמו כן, תפקידם היה להתריע בפני נהג המשאית על נוכחות משטרה בדרך חזרה לאזור ירושלים. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.1.2016 סמוך לשעה 00:27 סייעו הנאשם ומוסא

לאחרים להתפרץ לעסק בכדי לבצע גניבה. בעוד שהאחרים הגיעו לעסק כשהם רעולי פנים, מצוידים בכלי פריצה שונים ובפנסים, פתחו את אחד החלונות של מבנה המשרדים, נכנסו לעסק, ניתקו את מצלמות האבטחה ופירקו אותם, פתחו את שני שערי העסק על ידי שבירת "אוזן" של מנעול תליה מבפנים, ופתחו את שערי הרכבים של העסק בצורה ידנית. מיד לאחר כך, יצאו הנאשם ומוסא מירושלים לכיוון העסק כאשר הם מסתייעים ברכב מאזדה 3 הנושא מספר רישוי 40-849-63 (להלן: **רכב המאזדה**), השייך למוסא ונהוג על ידי הנאשם. באותו זמן החלה בנסיעה מירושלים לכיוון העסק גם המשאית אשר הייתה נהוגה על ידי אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: **נהג המשאית**), ואשר בחזקתו מכשיר סלולרי. בהמשך למתואר לעיל, בסביבות השעה 02:44, בסמוך למושב אילון אשר נמצא ליד מושב גורן בו נמצא העסק, זיפו הנאשם ומוסא יחד עם נהג המשאית את סימני הזיהוי של המשאית בכך שהשחירו חלקים במספר לוחית הזיהוי באמצעות איזולירבנד, כך שמספר הרישוי נראה כ- 44-877-18. בהמשך לכך, נכנסה המשאית דרך אחד השערים של העסק, אשר נפתחו מבעוד מועד כאמור, והאחרים העמיסו עליה ציוד רב תוך שהם מסתייעים במלגזה ועגלה ידנית של העסק. הרכוש שנגנב היה רב וכלל בין היתר: כלי עבודה שונים (משורים, קומפרסורים, פטישים, מקדחים וכו'); מוצרים חשמליים שונים (תנורי חימום וגז, מזגנים, טוסטרים, רדיאטורים וכו'); וכן מוצרים תעשייתיים וכלים שונים (כגון: גלגלות, מרססי גב, צינורות, כבלים חשמליים, שקעים וכו'), (ראו פירוט בכתב האישום המתוקן). באותו המעמד המתינו הנאשם ומוסא בכניסה למושב גורן ברכב המאזדה, בסמיכות לעסק, וזאת על מנת להתריע מפני הגעת משטרה. לאחר מכן, בשעה 03:34, ולאחר שהרכוש הועמס על המשאית, נסעו הנאשם ומוסא ברכב המאזדה, כאשר הנאשם נוהג, והשניים מובילים את המשאית בדרכה חזרה לכיוון ירושלים, ובכך "פתחו ציר" למשאית. בהגעת הנאשם ומוסא למחסום משטרתי אשר הוקם בכביש 70, סמוך ליישוב נתיב השיירה, ללא קשר לאירוע המתואר בכתב האישום המתוקן, הודיע הנאשם לנהג המשאית באמצעות שיחה טלפונית כי עצרה אותם משטרה. בשלב זה נהג המשאית עצר את המשאית בצד הדרך ונטש אותה. בחיפוש שנערך במשאית נתפס חלק גדול מן הרכוש שנגנב. שווי הרכוש שנגנב בצירוף הנזק שנגרם כתוצאה מההתפרצות מוערך בסכום של 687,077.35 ₪. כמו כן, על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, במהלך תרגיל חקירה מבוקר שנערך לנאשם ולמוסא ביום 8.1.2016 בתחנת המשטרה בנהריה, ביקש הנאשם ממוסא שלא לספר את האמת, ובכך עשה מעשה בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

3. במהלך הטיעונים לעונש ביקשה המאשימה לחלט את המשאית שנתפסה בידי המשטרה, וטענה בין היתר כי העבירות בוצעו באמצעות המשאית. המאשימה ציינה כי אמנם המשאית רשומה על שמו של מר מוסא עבדאלואחד (להלן: **עבדאלואחד**), אולם זה האחרון הרחיק את עצמו וטען שהמשאית לא שייכת לו ומעולם לא הייתה לו משאית. לתמיכה בטענותיה הגישה המאשימה את רישום הבעלויות הקודמות של המשאית וכן את ההודעה שנגבתה מעבדאלואחד (ת/2 ות/3).

4. יצוין כי הנאשם הסכים לחילוט המשאית. בגזר הדין ציינתי כי לאור כך שהנאשם אינו הבעלים של המשאית, הרי הסכמתו לחילוט המשאית אינה בעלת השלכה משמעותית ועל כן ראיתי קושי באותו שלב להידרש לשאלת החילוט ללא עריכת בירור מעמיק יותר. לפיכך קבעתי המשך דיון בבקשת החילוט למועד אחר תוך שהוריתי למאשימה לזמן את עבדאלואחד וכן כל טוען אפשרי לזכות.

5. בדיון שהתקיים ביום 28.11.16 שבה המאשימה וציינה כי עבדאלואחד נחקר במשטרה ומבדיקה שנערכה עולה כי הוא לא הבעלים של המשאית, וכי עוד בחקירתו במשטרה מסר עבדאלואחד שמעולם לא היתה ברשותו משאית, מעולם לא רכש משאית וכי בעבר איבד את תעודת הזהות שלו. באותו דיון התייצב בפני עבדאלואחד אשר מסר כי אינו יודע דבר על המשאית, כי איבד את תעודת הזהות שלו ולדבריו הוכיח למשטרה כי הוציא תעודת זהות חדשה. עבדאלואחד אף ציין כי אינו מכיר אדם בשם משה לוי (שהיה רשום כבעלים של המשאית לפני שהרישום הועבר על שמו). בקיצור, עבדאלואחד שלל כל קשר למשאית. עוד עולה מטענות המאשימה כי אותו משה לוי, הבעלים הקודם של המשאית, לא נחקר. ואולם ממזכר שהוגש על ידי המאשימה עולה כי חוקר במשטרה התקשר לאותו משה לוי שמכר את המשאית והלה ציין כי הוא מכר את המשאית "לערבים מירושלים", כי אין לו את הפרטים שלהם וכי העברת הבעלות התבצעה בסניף דואר בגבעתיים.

6. בידי המשטרה נותרה אפוא משאית, שאינה "יד ראשונה" ועוד מפורץ; "קופצים" עליה אין - וכנראה לא בכדי. המשאית רשומה על שם עבדאלואחד, זה האחרון מכחיש כל קשר למשאית, ואינו יודע כיצד נרשמה המשאית על שמו, אולם עולה מהשערה שמאן דהוא עושה שימוש בתעודת הזהות שלו אותה איבד. משה לוי, הבעלים הקודם של המשאית אינו מספק פרטים לגבי זהות האנשים להם מכר את המשאית. כפי שעולה מכתב האישום המתוקן, נהג המשאית ברח והותיר את המשאית - העמוסה בציוד שנגנב, אך זהותו אינה ידועה והנאשמים שנעצרו אינם מסייעים בעניין.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בטענות המאשימה, בהליכים עד כה ובראיות שהונחו לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על חילוט המשאית. נימוקי יובאו להלן.

8. כעולה מן הנתונים שהונחו לפניי ומכתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם, המשאית שחילוטה מבוקש שימשה כלי לביצוע עבירות חמורות של פריצה לבית עסק וגניבת רכוש בשווי של מאות אלפי שקלים. המשאית נתפסה על ידי המשטרה מכוח סמכותה לפי סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "פסד"פ), אשר קובע כי: **"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה"**.

9. עיקר הקושי במקרה הנדון הוא בכך שלא ניתן להתחקות אחר המחזיק כדין או הבעלים של המשאית. הבעלים הרשום של המשאית מתכחש לכל למשאית וטוען כי מעולם לא היתה לו משאית. מי שהחזיק במשאית בעת ביצוע העבירה, קרי הנהג - ברח מן המקום וזהותו לא נודעה.

10. המאשימה טוענת כי הסמכות לחילוט קבועה בסעיף 39 לפסד"פ. ערה לקושי האפשרי בשימוש בסעיף 39 לפסד"פ, הציעה המאשימה מקור סכמות אחר לחילוט - סעיף 42(א) לפסד"פ, אשר קובע

"חפץ או דמי מכרו, שעל המשטרה להחזירו לאדם לפי חוק זה, והאדם נדרש בכתב לבוא למקום שנקבע ולקבלו, ולא יעשה כן תוך ששה חדשים מיום שנמסרה לו הדרישה, או שתוך ששה חדשים מן היום שבו חייבת המשטרה להחזירו לא נודע לה מקום הימצאו על אף שפעלה בשקידה סבירה לגילוי - רואים אותו כנכס ללא בעלים והוא יחולט לאוצר המדינה"

11. קשה לקבל את טענת המאשימה כי סעיף 42 לפסד"פ מהווה מקור נורמטיבי לחילוט המשאית. סעיף זה דן במקרה של חפץ אשר "על המשטרה להחזירו לאדם לפי חוק זה", ולמרות דרישת המשטרה מאותו אדם לבוא ולקבל את החפץ - אין הוא מגיע לקבלו. בנסיבות אלה רואים את הנכס ללא בעלים או אז ניתן לחלטו לאוצר המדינה. המדינה אינה סבורה כי מדובר בנכס שעל המשטרה להחזירו לאדם, היא מבקשת את ההיפוך הגמור מכך, לא להשיב את המשאית אלא לחלטה לטובת אוצר המדינה. בשל כך המאשימה לא דרשה כי הבעלים של המשאית יבוא ויקח אותה. ויתרה מזאת, ניתן להניח - מתוקף כך שהמאשימה מבקשת לחלט את המשאית - שאינה מעוניינת לדרוש ממאן שהוא שיבוא ויקבלה. לו כך היה מצב הדברים היה ניתן לחשוב על הילוך לפיו המאשימה תפרסם פומבי דבר קיום המשאית ופניה לדורש זכות במשאית להגיע ולקחתה. אך כאמור, המאשימה אינה מבקשת להשיב את המשאית אלא לחלטה. לפיכך, אינני סבור כי סעיף 42 מקים סמכות לחילוט המשאית.

12. בנסיבות המקרה, נראה כי המקור לסמכות החילוט הוא בסעיף 39 לפסד"פ וליתר דיוק ס"ק ב'. נציב לנגד עינינו את סעיף 39 לפסד"פ על שני סעיפי המשנה שבו:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

(ב) ניתן חפץ כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה ולא חל עליו אחד התנאים האחרים האמורים בסעיף 32, לא יחולט אלא אם החפץ ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו, כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה, או בעד ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצוע העבירה האחרת; ואין נפקא מינה אם ביצע הנידון את העבירה האחרת ואם לאו, ואף אם לא נתכוון לבצעה"

13. סעיף 39 לפסד"פ כולל שתי חלופות. ס"ק א' דן במקרה בו קיימת זהות בין הנאשם לבין הבעלים של עמוד 4

החפץ שנתפס לפי סעיף 32 לפסד"פ; וס"ק ב' דן במקרה בו הבעלים של החפץ או המחזיק בו כדין אינו מי שהורשע בביצוע העבירה. על הגיונו של סעיף 39 לפסד"פ ועל רבדיו השונים, התייחס בית המשפט העליון בע"פ 1982/93 - **בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(3), 238, פסקה 6, (1994) שם צוינו דברים אלה:

"עינינו הרואות, שאמצעי החילוט נועד לפגוע - פגיעה עונשית מובהקת - במעורבים בעשייה פלילית, שבינם לבינה התקיימה אחת משתי זיקות אפשריות: זיקה לעבירה, או זיקה לחפץ שביודעין הוקדש לצורך ביצועה של עבירה. צו לחילוט חפץ של מי מהמעורבים מן הסוג הראשון עשוי, כמובן, להינתן רק אם בוצעה העבירה המסוימת (או, למצער, נעשה ניסיון לביצועה). לא כן צו לחילוט חפץ של מי מהמעורבים מן הסוג השני. כאן עשוי הצו להינתן גם אם לא בוצעה העבירה שלביצועה הוקדש החפץ, ואף אם מי שקיבל את החפץ (כשכר בעד ביצועה או כאמצעי לביצועה) כלל לא התכוון לבצעה. בכגון דא מיועד צו החילוט להעניש את בעליו (או מחזיקו החוקי) של החפץ, לא על זיקתו לביצועה של העבירה, אלא על הקדשת החפץ למטרה הקשורה בביצועה של עבירה"

ראו גם: רע"א 4096/04 - **שלמה בוטח נ' מדינת ישראל, פרקליטות מסוי וכלכלה תל אביב** פ"ד נט(1), 913 (2004); ע"פ 4148/92 **חוסין מועד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.9.1994) (להלן: עניין **מועד**); בש"פ 2757/03 **סלמאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.4.2003).

14. לפי סעיף 39(א) לפסד"פ רשאי בית המשפט לצוות על חילוט החפץ אם **"אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ"**. אלא שניכר כי בתיק הנדון הנאשם אשר הורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו, איננו הבעלים של המשאית. כפי שצוין, הבעלים של המשאית כלל אינו ידוע. לפיכך, סעיף 39(א) אינו מהווה מקור שניתן להישען עליו לשם חילוט המשאית.

15. נראה כי סמכות החילוט במקרה הנדון נסמכת על האמור בסעיף 39(ב) לפסד"פ. סעיף זה דן בסיטואציה בה הנאשם אינו הבעלים של החפץ ועוסק במקרים בהם החפץ שחילוטו מבוקש ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה. על פני הדברים עולה כי האפשרות השניה, קרי כי המשאית שימשה כאמצעי לביצוע העבירה - היא ההולמת את המקרה שלפנינו. לפי חלופה זו רשאי בית המשפט להורות על חילוט חפץ שהיה מעורב בביצוע עבירה, אלא שסעיף זה מוסיף ודורש לצורך חילוט החפץ, כי תתקיים זיקה בין הבעלים של החפץ לבין השימוש העברייני שבוצע בחפץ. לכן נקבע כי לא ניתן לחלט את החפץ אלא אם הוא ניתן מאת בעליו או מאת המחזיק בו כדין, כשכר בעד ביצוע העבירה או כאמצעי לביצועה. יובהר כי **"לצורך כניסה לסעיף 39 (ב) לפקודה מספיק שחל התנאי שהחפץ שימש כאמצעי לביצוע עבירה ואז אין צורך שמי שהורשע בעבירה יהיה בעל החפץ אלא מספיק שיהיה מחזיק בו כדין ואז ניתן לחלט את החפץ מכוח סעיף 39 (ב) לפקודה. יחד עם זאת עדיין שמורה זכות לצד תמים שטוען שהוא בעלים של הרכב או בעל זכויות בו לטעון על פי סעיף 40 לפקודה לבטל את צו**

החילוט ולבקש לקבל חזרה את הרכב" (בע"פ (ת"א) 70370/06 עזריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.6.2006)).

16. אמנם בפני בית המשפט לא הונחו נתונים מספקים לגבי זהותו של הבעלים או המחזיק במשאית בזמן ביצוע העבירה, ומכאן (לכאורה) לא ניתן לקבוע כי החפץ "ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו, כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה" כאמור בסעיף 39(ב). ואולם, הקושי האמור אינו יכול לחרוץ את גורל בקשת החילוט. אפרט.

17. מן הנתונים שהונחו לפני עולה כי המאשימה עשתה פעולות כדי להוכיח את הזיקה שבין השימוש שנעשה במשאית לבין בעליה או מי שהחזיק בה, אך פעולות אלו לא הניבו תוצאה כלשהי. כך, ניתן להפנות לחקירתו של עבדאלוחאד שהכחיש כל קשר למשאית, ולפניה לאותו משה לוי הבעלים הקודם של המשאית, שגם היא לא הניבה תוצאה. המסקנה העולה מראיות אלו, כי אנשים שזהותם אינה ידועה השתמשו בזהותו של עבדאלוחאד ורשמו את המשאית על שמו; ואם תאמר כי עבדאלוחאד הוא הבעלים אך מתכחש לקשר למשאית בשל הידיעה כי בוצעה בה עבירה (ואיני מתרשם כך), הדבר מסיר כל חשש שלמשאית בעלים שעלול להיפגע אם תחולט. כמו כן, המשאית מוחזקת בידי המשטרה מזה כשנה, ולמשטרה לא הייתה פניה כלשהי של מאן דהוא שטען כי המשאית שייכת לו או כי הוא החזיק בה כדין עובר לתפיסתה על ידי המשטרה. פניה כזו גם לא הייתה לבית המשפט. על בסיס פרטים אלה ניתן לקבוע כי הבעלים של המשאית או מי שהחזיק בה היה מעורב, ולמצער ידע על השימוש העברייני שבוצע בה.

18. ברי כי התמונה העולה היא כי המשאית שימשה כלי לביצוע העבירה. אמת המידה הנדרשת להכרעה בשאלת החילוט היא **"במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו"** (ראו: עניין מועד). דומה שאין מי שיחלוק על כך שהמשאית הייתה נדבך עיקרי בביצוע העבודות. בני החבורה הגיעו עם המשאית והעמיסו עליה ציוד רב ערך לאחר שפרצו לבית העסק, כאשר כל אחד נוטל תפקיד אחר. המשאית היוותה כלי קיבול ושינוע של הציוד שנגנב, היא שימשה כלי מרכזי בביצוע העבירות, ומכאן ההצדקה להורות על חילוט.

19. גם אם בדיעבד יסתבר כי טעיתי במסקנתי וקיימים בעלים תמימים למשאית או טוען לזכות בה, עדיין, לאותו טוען שמורה הזכות לפנות בבקשה לבטל את צו החילוט בהתאם לאמור בסעיף 40 לפסד"פ הקובע כי: **"היה אדם שאיננו שותף לעבירה טוען לבעלות על החפץ שחולט או לזכות בו, רשאי הוא, תוך שנה מיום מתן צו החילוט או תוך מועד נוסף שנקבע באותו צו, לבקש מאת בית המשפט שציווה על החילוט לבטל את הצו, ורשאי בית המשפט לעשות כן ולצוות על מסירת החפץ למבקש, לבעלותו או לשם מימוש זכותו בלבד, הכל לפי הענין"**. מובן כי במקרה זה ביטול צו החילוט משמעותו כמובן השבת שווי המשאית.

20. אמנם, העדרם של נתונים לגבי בעלים או המחזיק במשאית, מקים חשש מסוים שמא קיים אדם תמים

שלו זכויות במשאית (אם כי תשריט כזה הוא רחוק; נזכיר כי המשאית נרשמה על שם עבדאלואחד שציין שאין לו כל קשר אליה). ואולם, כדי למנוע ספק ספיקא שמא קיים בעלים או מחזיק תמים, בכוונתי ליתן הנחיות לפרסום תמצית החלטתי זו על ידי המאשימה בטרם הוצאת החלטת החילוט אל הפועל.

21. סיכומם של דברים, שאני קובע כלהלן:

א. המאשימה זכאית לחלט את המשאית לטובת אוצר המדינה.

ב. על המאשימה לפרסם תוך 30 ימים ממועד מתן החלטה זו מודעה בעמוד הפייסבוק של משטרת ישראל ובנוסף לכך בשני עיתונים, האחד שיוצא לאור בשפה העברית והשני בשפה הערבית. במודעה ייכללו הפרטים הבאים: שם בית המשפט; מספר התיק; שמות הצדדים; וכן העובדה כי הוחלט על חילוט המשאית (תוך ציון דגם ומספר רישוי) לטובת אוצר המדינה; וכי כל הטוען לזכות במשאית יהיה זכאי להגיש תוך 30 ימים ממועד פרסום המודעה הודעה לבית המשפט או לשלוחת התביעות (יש לפרסם כתובת, טלפון ופקס של בית המשפט ושל שלוחת התביעות).

ג. ככל שתהיה פניה למאשימה בעניין המשאית, על המאשימה להודיע על כך לבית המשפט לאלתר. לא הוגשה הודעה כלשהי - תהיה רשאית המאשימה להוציא את החלטת החילוט אל הפועל, זאת בחלוף 90 ימים ממועד הפרסום.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א טבת תשע"ז, 19 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.